

нѣятъ и сивѣятъ срѣдногорскитѣ първенци — Богданъ, Буная и Братія. Отсамъ последния връхъ е сгушено едно отъ най-свиднитѣ на българската душа кѣтче — *Оборище*.

Въ дѣното на подбалканската долина изпѣква можщата снага на Старо-планинския първенецъ *Юмрукъ-чалъ*, върху челото на който блести вѣчната прѣспа на величественитѣ водопадъ Прѣскалото.

По-насамъ се редятъ снажнитѣ балкански върхове: Вѣнцитъ, Амбарица, Веженъ, Балванъ, Паскалъ, Свищи-плазъ, Баба, Илдъзъ-табия, предъ който връхъ е проходътъ *Араба-конакъ*. Ето и хайдушкиятъ *Мургаишъ* и стѣпаловидниятъ *Издремецъ*. На западъ отъ тѣхъ е фантастичниятъ *Искърски проломъ* — красива игра на водния и дъждовенъ промивъ.

На западъ отъ пролома нови редици отъ върхове, седловини и долини, надъ които господствуватъ спретнатитѣ Комовци — Голѣмъ (западния) и Малкъ (източния), предъ който е прочутиятъ *Петрохански проходъ*.

Къмъ северо-западъ се издигатъ Руй, Лубашъ и Църноокъ, стражи на *Краището*.

Лисецъ и Осогово ограждатъ небосвода къмъ залѣзъ слънце, а задъ тѣхъ се мъжделѣе конусътъ на Шарския *Люботрънъ*.

Къмъ юго-западъ, обвити въ мъгли, се подаватъ Плачковица, Голакъ и Влахина-планина.

Вжтре въ този широкъ планински обсегъ стѣрчатъ дребнитѣ планинки: Чепанъ, Вискаръ, Голо-бърдо, Люлинъ, Конявска, Верила.

Макаръ и стѣсненъ отъ крайнитѣ планински висини, все пакъ обгледътъ на Черни-връхъ е единъ отъ най-просторнитѣ, най-красивитѣ и най-разнообразнитѣ.

Единъ урокъ, предаденъ на Черни-връхъ по отечествена география, ще остави много по-голѣми следи отъ едно полугодишно зубрене по книга.